

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 418/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., R., zastúpenej advokátom JUDr. J. Ď., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 27 C 406/07 z 22. júna 2009, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 293/09 zo 14. januára 2010, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 206/2010 z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2011 doručená sťažnosť J. M., R. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47

ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 406/07 z 22. júna 2009, rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 293/09 zo 14. januára 2010, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 206/2010 z 31. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 406/07 konal okresný súd o návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáhala vyslovenia neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z 20. mája 2004, na základe ktorej jej bývalý manžel ako postupca postúpil svoju pohľadávku, ktorú mal voči nej z titulu vyporiadania BSM žalovaným v 1. a 2. rade ako postupníkom. Súčasne sa sťažovateľka v predmetnom konaní domáhala vyslovenia, že oznámenie z 22. júla 2004 o postúpení uvedenej pohľadávky je voči nej neúčinné. Okresný súd napádaným rozsudkom sp. zn. 27 C 406/07 z 22. júna 2009 návrh sťažovateľky v celom rozsahu zamietol, pričom toto rozhodnutie bolo v odvolacom konaní potvrdené aj rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 10 Co 293/09 zo 14. januára 2010. Dovolanie sťažovateľky proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 206/2010 z 31. marca 2011 odmietnuté z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nebolo prípustné.

Sťažovateľka sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta, že zamietnutie jej návrhu z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na ňou žalovanom určení sa nezakladá na pravde a všeobecné súdy v tomto smere nevykonali podľa nej dostatočné dokazovanie. Podľa sťažovateľky je jej naliehavý právny záujem preukázateľný tým, že v prípade určenia neplatnosti dotknutej zmluvy o postúpení pohľadávky by v podstate zanikol jej záväzok z vyporiadania BSM, pretože ostatní žalovaní v 3. až 7. rade by si voči nej neuplatňovali žiadne finančné nároky. Sťažovateľka tiež namieta, že tak okresný súd, ako ani krajský súd nevykonali dostatočné dokazovanie ani čo sa týka jej námietok o nepravosti podpisov postupcu, a to tak na zmluve o postúpení pohľadávky, ako aj na oznámení o postúpení pohľadávky, ktoré podľa sťažovateľky nemohol postupca podpísať,

pretože v inkriminovanom čase bol kvôli zlému zdravotnému stavu operovaný v nemocnici. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľka domnieva, že „Skutočnosť, že uplatnený nárok nebol súdom prejednaný v hmotnoprávnej rovine, túto skutočnosť možno považovať za postup súdu, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“, avšak aj napriek uvedenému najvyšší súd napádaným uznesením jej dovolanie ako neprípustné odmietol.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

«Základné právo J. M... podľa článkov čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a porušenie jeho základných práv v čl. 16, čl. 17, ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1, 2 č. čl. 47 ods. 1, 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... bolo porušené postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 293/2009 v spojení s Rozsudkom Okresného súdu v Žiline 27 C 406/2007-196, taktiež toto právo J. M. bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu SR 2 Cdo 206/2010.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 10 Co 293/2009, Rozsudok Okresného súdu v Žiline 27C 406/2007-196 uznesenie Najvyššieho súdu SR 2Cdo 206/2010 sa zrušuje.»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu bolo preskúmať, či rozsudkom okresného súdu sp. zn. 27 C 406/07 z 22. júna 2009, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 293/09 zo 14. januára 2010, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 206/2010 z 31. marca 2011 boli porušené základné práva sťažovateľky zaručené v čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 2 ods. 2 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy.

Ústavný súd poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

V súvislosti so sťažovateľkou napádaným rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 27 C 406/07 z 22. júna 2009 a krajského súdu sp. zn. 10 Co 293/09 zo 14. januára 2010 ústavný súd zistil, že tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 8. marca 2010, pričom od 8. marca 2010, keď napádané rozhodnutia nadobudli právoplatnosť, do 9. augusta 2011, keď sťažnosť sťažovateľky adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 11. augusta 2011), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou napádané rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 206/2010 z 31. marca 2011, ústavný súd zistil, že toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 10. mája 2011, pričom aj v tomto prípade od 10. mája 2011, keď napádané rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť, do 9. augusta 2011, keď sťažnosť sťažovateľky adresovaná ústavnému súdu bola podaná na poštovú prepravu (ústavnému súdu bola doručená 11. augusta 2011), nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovateľka tohto nároku domáhala, už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011